

[Ole Henriksen.]

Jeg bemærker, at der i bemærkningerne til forslaget er nævnt noget om, at der siden Rindals dage har eksisteret en usund fornemmelse, og vi er da klar over, at siden Rindal tog kulturddebatten op på den led, som var et særkende for ham, følges den nu meget godt op af fremskridtspartiet; dermed vil det altså også forblive en usund affære med kulturpolitikken, hvis man fortsætter i det spor.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hvis forslaget skal tages alvorligt, må man i hvert fald konstatere, at der ingen interesse er for dette forslag. Af forslagsstillerne er én eneste til stede, mens hverken hr. Poulsgaard, hr. Glistrup, hr. H. C. Hansen, hr. Kjærulff-Schmidt eller hr. Voigt har ment, at dette har så stor en betydning, at de ofrer deres eftermiddag på at være her. Og hvis man kigger op og ser på, om det måtte have interesse uden for denne sal, er der tre tilhørere. Af dem, der er til stede fra de øvrige partier, ser det ud til, at der i hvert fald er en enkelt til stede fra de fleste partier. Det kunne tyde på, at vi andre heller ikke tillægger det større interesse.

Nu mener jeg, at folkeafstemninger skal tages alvorligt, men skal de tages alvorligt, forudsætter det også, at folk, der fremsætter forslag om folkeafstemninger, gør det på en alvorlig måde. Her er ikke tale om folkeafstemning om et princip eller en voldsomt stor beslutning af økonomisk rækkevidde af blot noget omfang. Princippet er der slet ikke. Princippet havde naturligvis været: skal der gives støtte fra statens side til kulturelle foranstaltninger, ja eller nej? Så havde der været et princip i det. Men det er der ikke, der er alene et forslag om folkeafstemning om en udgift på statsbudgettet, der omfatter 8 mill. kr. Da der findes udgifter på ca. 80.000 mill. kr., vil det sige, at hvis vi skulle følge dette op, skulle vi risikere sådan noget som 10.000 afstemninger, og hvis man regner med, at det skal være på hverdage, vi skal stemme, er det 300 afstemninger om dagen. Det har – undskyld udtrykket – så vidt jeg kan se intet med sund fornuft at gøre. Der er hverken principper, rimelige økonomiske foranstaltninger eller andre fornuftige ting forbundet med dette forslag. Det må afvises.

Chr. Christensen (KrF):

Kristeligt folkeparti er principelt tilhænger af folkeafstemning, men det forudsætter jo, at

sagerne har et sådant indhold, at det er rimeligt at sende dem ud til folkeafstemning. Det mener vi ikke at dette forslag har, og derfor må vi afvise det.

Ordføreren for forslagsstillerne (Svend Andersen) (Rosk. a.) (FP):

Jeg er ikke i stand til at takke for nogen særlig varm modtagelse af dette forslag, men det er jeg nu heller ikke vant til, så det gør nu ikke så meget. Jeg skal kort gennemgå de bemærkninger, der har været gjort fra de andre partiers ordførere.

For det første sagde man fra konservativ side: det er da helt legalt, at fremskridtspartiet mener, at man skal nedlægge kunstfondet, men så kom dog med et forslag. Det har vi jo gjort adskillige gange, og hver gang er det selvfølgelig blevet nedstemt. Derfor mener vi, da vi simpelt hen ved, at der ude omkring i befolkningen er meget, meget delte meninger – og efter vores opfattelse er meningerne delt på den måde, at der i befolkningen er et klart flertal, der går imod at give statstøtte til kunstfondet – at det er rimeligt, at befolkningen får mulighed for at tage stilling til dette forslag.

CD sagde, at forslaget var udtryk for en eller anden form for mangel på forståelse for, hvad der er tide, og hvad der er utide. Jeg synes, det er en underlig måde at fremsætte tingene på. Det må vel være således, at hvis man mener noget med demokratiet og man mener det er rimeligt, at befolkningen får mere medindflydelse, end den har i øjeblikket, så er det altid tide, så er det altid det rigtige tidspunkt at sende en sag ud til folkeafstemning på.

SFeren sagde, at det var en usund affære. Man kan næsten lægge alle ordene sammen fra næsten samtlige ordførere, og man vil finde frem til, at der ikke i disse ord var ét eneste sagligt argument mod forslaget. Det var sådan nogle værdiladede ting som tide og utide og usund affære og kom med et forslag og lignende ting, altså ikke et eneste relevant argument mod selve forslaget.

Hr. Bernhard Baunsgaard var ude i den større matematik. Han begyndte med at sige, at hvis man nu sagde, at der skulle være folkeafstemning for hver eneste 8 mill. kr.s udgift, der er på statsbudgettet, så kom man til, at der skulle afholdes 300 folkeafstemninger om dagen. Men, hr. Bernhard Baunsgaard, det er jo ikke sådan, at vi forestiller os, at vi ville lave 200 folkeafstemninger om børnetilskud